BRAĆA GRIMM

Snjeguljica

BRAĆA GRIMM

Snjeguljica

JUGOREKLAM — LJUBLJANA

Једне зиме, док су крупне пахуље снијега засипале земљу, једна је краљица везла крај широм отвореног прозора, а птичице су слијетале и зобале мрвице кruha. Загледавши се у пахуљице, краљица се убоде иглом у прст и три капи крви капнуше у снијег. Свјеже руменило на бјелини снијега учини се краљици тако лијепим да истог часа пожели: — О, како бих волјела да моје дијете буде бијело као снијег и румено као крв, а коса да му је црна као влажна храстова кора!

Uskoro zatim kraljica donese na svijet kćerku koja je bila bijela kao snijeg, i rumena kao krv, a kosa joj je bila crna i sjajna kao ebanovina, te joj dadoše ime Snjeguljica. Ali kraljici ne bi suđeno da se dugo raduje svojoj kćeri i ona umrije ubrzo poslije poroda. Godinu dana žalio je kralj za svojom ženom, a onda je doveo na dvor drugu kraljicu i oženio se njome. Bila je to veoma lijepa, ali odviše ohola i nemila žena, koja nije mogla podnijeti ni pomisao da bi je netko mogao nadmašiti ljepotom.

Na zidu njezine sobe visilo je čarobno ogledalo u koje se s vremena na vrijeme ogledala, govoreći:

— Ogledalo, krasno ogledalo moje,
reci na svijetu najljepši tko je!

A čarobno ogledalo odgovaralo bi joj istog časa:

— Prelijepa si i prekrasna, o kraljice naša,
I u svijetu ljepotom te nitko ne premaša!

Tada bi se kraljica umirila, znajući da njezino ogledalo nikada ne laže.

Snjeguljica je rasla na dvoru svog oca kao skriveni cvijet, postajući iz dana u dan sve ljupkijom i ljepšom, dok napokon ljepotom nije nadmašila i samu kraljicu. A kad ova poslije nekog vremena opet zapita čarobno ogledalo:

— Ogledalo, krasno ogledalo moje,
reci na svijetu najljepši tko je, —

ono joj odgovori:

— Prelijepa si i prekrasna, o kraljice naša,
No ljepotom Snjeguljica stoput te premaša!

Kraljica problijedi od zlobe i jada, pa odmah dozva dvorskog lovca i naredi mu:

— Odvest ćeš Snjeguljicu u šumu i pogubiti je, a meni ćeš donijeti njezino srce kao dokaz da si ispunio naređenje!

Lovac posluša kraljicu i odvede Snjeguljicu duboko u šumu, pa trgne iza pojasa nož da je ubije. Videći da će je pogubiti, Snjeguljica plačući pade na koljena pred lovca i stane ga moliti:

— O dobri lovče, smiluj mi se, jadnoj sirotici i pokloni mi život. Ja ti se kunem da ću potražiti utočište među divljim zvijerima u najdubljoj šumi i da se nikada više neću vratiti na dvor svog oca!

Dirnut Snjeguljičinom ljepotom, lovac se sažali na nju i reče:

— Bježi onda! Bježi što brže i što da-

lje, jadno dijete!

Ne čekajući da joj se dvaput kaže, Snjeguljica otrča, a lovac odapne strijelu na jedno lane. Izvadi mu srce i odnese ga kraljici.

Za to vrijeme Snjeguljica je bježala ne zaustavljajući se sve dok nije pao mrak. Tada ugleda usred šume malu brvnaru i uđe da se odmori. U kućici je zatekla stolić zastrt bijelim stolnjakom. Na njemu je bilo postavljeno sedam tanjurića, sedam žlica, sedam viljuščica, sedam nožića i sedam malenih vrčeva. Duž jednog zida bilo je poredano sedam krvetića s posteljinom bijelom kao snijeg.

Kako je bila veoma gladna i žedna, Snjeguljica uzme iz svakog tanjurića malo variva, od svakog komadića kruha po zalogaj, i iz svakog vrčića otpi mali gutljaj vina ne želeći nikoga oštetiti. Okrijepivši se tako, Snjeguljica osjeti da je savladava umor, i napokon odluči da se malo odmori na jednom od sedam krevetića. Prvi joj bijaše premalen, drugi prevelik, treći previsok, četvrti prenizak, peti preširok, šesti preuzak, dok se napokon nije smjestila u sedmi krevetić koji bijaše upravo za nju i odmah zaspa.

Kad se već dobro smrklo, stigoše i stanovnici ove neobične kućice. Bijahu to sedam patuljaka koji su po cijeli dan kopali zlato u brdima. Čim posjedaše za stol, primijetiše da je netko dolazio u njihov dom. — Tko je sjedio na mojoj stoličici? — povika prvi. — Tko je jeo iz mog tanjurića? — javi se drugi. Treći dodade: — Tko je gricnuo od mog kruha? — Četvrti će: — Tko se služio mojom žlicom? — Peti: — Tko je rezao mojim nožićem? — Šesti: — Tko je gucnuo iz mog vrčića? — Ali najviše bijaše iznenađen sedmi patuljak kad je u svojem krevetiću ugledao Snjeguljicu. Uzbuđen, on pozva ostale patuljke koji odmah dotrčaše sa svjetiljka-

ma u ruci, pa stadoše radoznalo osvjetljavati njezino lice. — O, ljudi, lijepog li djeteta! — uzvikivali su zadivljeno. Videći kako čvrsto spava, ne htjedoše je buditi, a sedmi je patuljak spavao te noći po jedan sat kod svakog od svojih drugova.

U jutro, Snjeguljica se probudi i veoma se uplaši videći oko krevetića sedam patuljaka. Ali svi bijahu prema njoj tako ljubazni da se odmah umirila. — Kako ti je ime? — obasuše je odmah pitanjima. — Snjeguljica! — odgovori ona. — A kako si dospjela ovamo? — zapitkivali su dalje. Snjeguljica im tada ispriča svoju tužnu povijest i njena nevolja duboko dirnu patuljke.

— Ako se hoćeš o nama brinuti, — reče najstariji patuljak — možeš ostati kod nas koliko god želiš i vjerujem da se nećeš pokajati!

— Ostat ću veoma rado! — pristade Snjeguljica, i tako ostade u kućici sa sedam patuljaka.

Vjerujući da je Snjeguljica mrtva, zla maćeha stade likovati. Bila je opet najljepša na svijetu. Ali poslije nekog vremena kad je ponovno stala pred svoje ogledalo i rekla:

— Ogledalo, krasno ogledalo moje,
reci na svijetu najljepši tko je,

Ono joj odgovori:

— Prelijepa si i prekrasna, o kraljice naša,
No Snjeguljica u domu sedam patuljaka,
Usred guste šume pune zelenoga mraka,
Ljepotom te i krasotom sto puta premaša!

Videći da je obmanuta, kraljica se

razljuti i naredi da se pogubi dvorski lovac, a zatim se, prerušena u staricu, iskrade iz dvora i s košarom punom raznovrsne robe požuri kolibi u kojoj je živjela Snjeguljica sa sedam patuljaka. Ugledavši je već izdaleka, Snjeguljica pomisli: — Mada mi je zabranjeno otvarati vrata, ovu ću čestitu staricu ipak pustiti da uđe! — I ona otvori vrata i pusti staricu u kuću. Razgledajući robu, oko joj se najviše zadrža na divnom svilenom pojasu ukrašenom zlatom i dragim kamenjem. Hvaleći na sva usta ljepotu pojasa, starica stade nagovarati Snjeguljicu da ga proba. Snjeguljica nije mogla odoljeti iskušenju, pa na staričino navaljivanje dopusti da je opaše ne sluteći nikakvo zlo. Ali starica tako krvnički steže pojas oko njenog tankog struka, da joj presiječe dah i Snjeguljica padne kao mrtva. Uskoro zatim vratiše se patuljci s rada i neobično se uplašiše videći Snjeguljicu kako leži bez ikakva znaka života. Brzo joj rasjekoše pojas kojim je bila stegnuta pa je digoše na krevetić. Napokon joj se lagano vrati dah i Snjeguljica otvori oči. — Ta starica nije bila nitko drugi nego kraljica glavom! — povikaše patuljci u glas, kad im Snjeguljica ispriča što se dogodilo dok njih nije bilo kod kuće. — Čuvaj se zato i nikoga ne puštaj u kuću!

Vrativši se na dvor, zla kraljica odmah pohita ogledalu i viknu:

— Ogledalo, krasno ogledalo moje,
reci na svijetu najljepši tko je!

Ali joj ogledalo opet odgovori:

— Prelijepa si i prekrasna, o kraljice naša,
No Snjeguljica u domu sedam patuljaka,

Usred guste šume pune zelenoga mraka,
Ljepotom te i krasotom sto puta premaša.

— Ha, tako dakle! — pozelenje kraljica od jeda i zlobe. — Čekaj samo, sada ti neće ni patuljci pomoći! — Odmah pohita u skriveni kutak zamka, pun sova i šišmiša, gdje je obavljala razne vradžbine i ubrzo se vrati odande noseći u ruci prekrasnu jabuku, čija je jedna polovica bila žuta kao zlato, a druga rumena kao krv. Pri samom pogledu na jedru jabuku svakome bi voda potekla na usta. Ali tko se prevari i zagrize u nju, istog bi časa pao mrtav!

Sad se kraljica prerušila u staru seljanku, zatim se iskrala iz dvora, noseći u ruci košaricu punu jabuka. Kad stiže pred kućicu u kojoj je živjela Snjeguljica sa sedam patuljaka, ona pokuca na vrata. — Evo jabuka! Lijepih jabuka! — nudila je svoju robu. Snjeguljica se pojavi na prozoru i reče:

— Ne mogu vas pustiti u kuću, dobra starice! Patuljci su mi zabranili otvarati vrata! — Ne mari, drago dijete — odgovori seljanka. — Ovako lijepe jabuke kao što su moje lako ću prodati, a za tvoju ljubaznost dopusti da ti darujem jednu jabuku! — I ona pruži Snjeguljici prekrasnu jabuku čija je jedna polovica bila žuta kao zlato, a druga rumena kao krv.

— Hvala vam, dobra bakice, ali ja je ne smijem primiti! — promuca Snjeguljica opčinjena ljepotom jabuke. — Valjda se ne bojiš da je otrovana? — nasmija se starica vadeći nožić. Evo da bih te umirila, prepolovit ću je i rumenu polovicu dati tebi, a ja ću pojesti ovu žutu!

I starica prepolovi jabuku koja je samo u svojoj crvenoj polovici bila otrov-

na. Videći kako seljanka u slast jede svoju polovicu, Snjeguljica nije mogla srcu odoljeti pa se i ona prihvati one rumene polovice. Tek što je prinese ustima i zagrize pade mrtva na pod.

Kad se patuljci vratiše kući i kad zatekoše Snjeguljicu na podu bez znaka života, njihovom očaju nije bilo kraja. Odmah su je prenijeli na postelju u dubokoj žalosti, ali Snjeguljici njihovo ridanje i plač nisu pomogli.

Tri dana oplakivali su je patuljci, a onda je htjedoše sahraniti. Ona je bila tako lijepa i svježa kao da je tek zaspala i patuljci s tugom uzdahnuše:

— Bio bi grijeh ovakvu ljepoticu spustiti u crnu zemlju! — Zato napraviše divan lijes od prozirnog kristala i u njega spustiše Snjeguljičino tijelo. Onda lijes odnesoše na obližnji brežuljak pored svoje kućice i tu ga ostaviše, kako bi im njihova draga Snjeguljica uvijek bila pred očima.

Baš u to vrijeme jedan kraljević, loveći po okolici zaluta u šumi i slučajno prođe pored njihove kućice. Kad ugleda na brežuljku kristalni lijes i u njemu prekrasnu Snjeguljicu, kraljević, zadivljen njenom ljepotom, reče patuljcima: — Prepustite mi ovaj lijes i ljepoticu u njemu pa ću vam dati sve što zatražite! — Ali patuljci ne htjedoše ni čuti. — Nema tog blaga na svijetu za koje bismo dali našu dragu Snjeguljicu — povikaše u jedan glas. — A vi mi je onda poklonite — reče na to kraljević — kako bih se mogao

svakog časa diviti njenoj ljepoti jer osjećam da mi bez nje više nema života! — Videći toliku ljubav u kraljevića, patuljci se smilovaše i dadoše mu kristalni lijes s mrtvom Snjeguljicom. Kraljević tada naredi svojim slugama da dignu lijes na ramena i da ga ponesu u njegov dvor. Ali uz put, jedan od slugu zaplete se o nekakvo šumsko korijenje, i od tog udarca potrese se lijes i Snjeguljici ispadne iz grla komadić otrovane jabuke. Ona otvori oči, podiže poklopac lijesa i uspravi se u njemu živa i zdrava, kao da se tek probudila iz krepkog sna.

— Gdje sam? — uzviknu iznenađeno. Kraljević joj brzo priđe i sav blažen od sreće reče: — Umiri se, prelijepa Snjeguljice, ti si pod mojom zaštitom! — Tada joj se predstavi i ispriča što se sve dogodilo. — Ostaje mi još samo da ti kažem — reče na kraju — da te volim iznad svega na svijetu i da zatražim tvoju ruku!

Snjeguljica, kojoj se također svidio lijepi kraljević, rado pristade i pođe s njim na dvor njegova oca, gdje su se odmah vjenčali ne zaboravljajući da na svadbeno veselje pozovu i sedam patuljaka, koji su stigli u kraljevom šestoropregu. A zla kraljica, čuvši kakvu je sreću dočekala Snjeguljica od muke se razboli i umre.

Prepričao: SLOBODAN LAZIĆ

GRIMMOVE BAJKE

1. Crvenkapica
2. Snjeguljica
3. Ivica i Marica
4. Pepeljuga
5. Vuk i 7 kozlića
6. Palčić
7. Mačak u čizmama
8. Trnoružica
9. Gradski muzikanti
10. Sretni Ivica
11. Kralj žaba
12. Čarobni stolić

Izdavačko preduzeće »JUGOREKLAM« - Ljubljana
Za izdavača: Hinko Urbanc

Oslobođeno plaćanja poreza na promet na osnovu mišljenja Republičkog sekretarijata za prosvetu i kulturu SR Slovenije br. [illegible] VI 1973.

Štampa: »NOVI DANI«, Beograd, 1980.